

Marinela ȚEPUȘ

Lumile lui Steve

Lumile lui Steve, deși sunt mai multe, sunt foarte sărace. Există o lume a iubirii. Neconcludentă. Iubita îl părăsește repede, plecând în străinătate (la mai bine), unde-și găsește alt iubit. Există o lume-casă, formată dintr-o saltea gonflabilă, o lampă răsturnată, o cuvertură, o cameră video și două televizoare. Există o lume a profesiei. Steve are o emisiune la TV (fără cine știe câtă audiență), organizează un festival de teatru – underground. Există o lume a desenelor animate (la modă). Este vorba despre Iepurașul spațial Emerson, care spune că face o grămadă de lucruri... plictisitoare, dar despre plictiseală vom vorbi (și) mai încolo. Există și Peca Ștefan, autorul. Face parte și el din lumile lui Steve. (Și din lumea „DramAcum“). Există și un text, *I hate Helen*, al lui Peca Ștefan, să-i spunem postmodern, pentru că postmodernismul suportă, oricum, destule. Lumea lui Peca Ștefan este și ea mărunță. E o lume tip *puzzle*, cu o cultură luată de pe internet, sau de la televizor, sau din ziare, sau de la radio, sau din toate la un loc. O lume fără prea mare acoperire. E drept, Peca Ștefan este cel mai jucat autor tânăr român. Așa am citit și eu undeva. E drept, piesele lui Peca Ștefan sunt scrise cu inteligență, au (adesea) umor. Dar această poveste e destul de fărâmițată, lipsită de substanță, cu prea multe intervenții ale Iepurașului interstelar Emerson. Peca Ștefan are – în această piesă – idei, nu are profunzime. Are vervă, nu are forță. Are sclipiri, nu are o creștere gradată a conflictului. Are un deznodământ precar. Faptul că Peca Ștefan se introduce (ca personaj) în economia textului, are oarecare haz, însă nu înviorează prea mult trama. Poate dacă regizoarea ar fi avut curajul – așa cum, mai pe la începutul anilor '90, Cătălina Buzoianu l-a avut cu Mircea Cărtărescu, care a apărut în *Levantul* (Teatrul „Bulandra“) –, să-l distribuie, în spectacol, chiar pe autor și nu un actor (Iulian Postelnicu), reprezentația ar fi câștigat în inedit.

Așa cum este realizat de către Carmen Lidia Vidu, spectacolul *I hate Helen* de Peca Ștefan, rămâne numai o încercare (tinerească), un exercițiu sprintar, agreabil, în care mijloacele teatrale se îmbină armonios cu cele media, regizoarea având deja știința unui asemenea melanj. Momentele video, perfect inserate în cadrul reprezentației și excelent realizate (tehnic și artistic) au, totuși, un cusur major: sunt prea lungi. Cele de teatru au și ele burți. Decupajul muzical este impecabil – și realizat, și asamblat. Evoluția lui Marius Manole este convingătoare; din păcate, actorul este sub potențialul cu care ne-a obișnuit. Ni se vorbește despre iubire, despre ură, despre frustrări, despre idealuri, despre moarte... Însă rămânem cu impresia că doar ni se vorbește. Nu avem certitudinea că se întâmplă ceva cu adevărat grav. Pentru că jocul actorilor se interferează mereu cu momentele video, începi să fii tracasat de convenții. Te plictisește rău de tot Iepurașul spațial Emerson, care, la un moment dat, se transformă într-un criminal (mai mult sau mai puțin) plătit. (Îl ucide pe noul iubit al fetei.) Trecherile bruște dintr-un plan în altul rup fluenta reprezentației, disipează acțiunea.

Aș vrea să fiu bine înțeleasă, *I Hate Helen* nu este un spectacol prost, este unul neîmplinit. Și cred că hiba principală o are chiar textul. Prea firav, de la început doar un pretext, nu o scriere autentică. Peste un text-crochiu, regizoarea vine cu idei, viabile, de cele mai multe ori și interesante, însă nici autorul, nici regizorul, nici scenograful și nici actorii nu izbutesc să dea o formă rotundă întregului. Sunt momente și momente. Unele – impresionante, altele – comice, relaxante, altele – simpatice, altele – care te lasă rece sau te plictisesc de-a dreptul.

Față de alți colegi de generație, Carmen Lidia Vidu se caută pe sine, caută un stil regizoral care să i se potrivească, este atașată de acest gen de teatru, cu multe efecte speciale, știe să asambleze scenele jucate cu cele video, are imaginație. Trebuie doar să se curețe de balast, să câștige în profunzime, să treacă de mijloacele formale către cele de rezistență.

Tot față de alți colegi de generație, Peca Ștefan, are talent, are condei, are știința replicii, are umor. Trebuie doar să-și studieze (nu doar să-i citească!) „colegii“ de mult consacrați, pentru ca, abia mai pe urmă, să devină el însuși un mare dramaturg.

ArCuB – *I Hate Helen* de Peca Ștefan. Regia: Carmen Lidia Vidu. Scenografia: Mihai Păcurar. Sunetul: dj Yann Leblay. Video: Ioan Cocan. Cu: Marius Manole, Antoaneta Cojocaru, Bogdan Dumitrescu, Mihai Cuciumeanu, Iulian Postelnicu, Rodica Ioana Ionescu.

